

sammansättningar: *Igendraga*, -falla, -fästa, -haka, -häkla, -knyta, -läsa, -mura, -regla, -skjuta, -slå, -smeta, -snöra, -spika, -spänna, -spärra, -stoppa, -stänga, -läppa, -vrida. Dessa sammansättningar, liksom de i förra bem. anförda, brukas dock oftare skilda från partikeln, t. ex.: *Kalla igen*, *Draga igen*, o. s. v. — 5) Öfrigt, qvar. *Hafva något, intet i.*

Anm. *Igen* kommer af *I* och *Gen*, emot.

IGENBLÅST, ijä'nblåst, a. 1. (Egentl. part. pret. af obrukliga verbet *Igenblåsa*) Stängd, spärrad af snö genom stark blåst. *Vägen är, har blifvit i.*

IGENFORDRA, v. a. 1. Begära att återfå. — Äfv. *Fordra igen*. — *Igenfordrande*, n. 4. o. *Igenfordring*, f. 2.

IGENFYLLA, v. a. 2. Fylla en öppning med ett ämne. *I. en graf med jord. I. en vattendam.* — Äfv. *Fylla igen*. — *Igenfyllande*, n. 4. o. *Igenfyllning*, f. 2.

IGENGRO, v. n. 2. Vanligare *Gro igen*; se *Gro*. — *Igengroende*, n. 4.

IGENGRUNDA, v. n. 1. Småningom blifva allt grundare och till slut aldeles fyllas igen.

IGENHÅLLA, v. a. 5. (böjes som *Hålla*) *Hålla tillsluten*. — Vanligare *Hålla igen*. — *Igenhållande*, n. 4. o. *Igenhållning*, f. 2.

IGENKASTA, v. a. 1. Genom ikastning af något ämne fylla. *I. en graf*. — Vanligare *Kasta igen*. — *Igenkastande*, n. 4. o. *Igenkastning*, f. 2.

IGENKÄNNA, v. a. 2. Vid återseende af person eller sak minnas, att man förut sett dem. *I. en person. I. en sak såsom sin*. — Äfv. *Känna igen*. — *Igenkännande*, n. 4. o. *Igenkänning*, f. 2.

IGENKÄNNELIG, a. 2. Som kan igenkännas. *En lätt i. person*.

IGENLÄGGA, v. a. 2. (böjes som *Lägga*) 1) *Lägga något*, som varit öppnadt, åter tillsammans. *I. en bok*. — 2) (om åker) *Låta åker ligga obesädd*, för att igenväxa till ångmark. *I. en åker*. — För begge bem. brukas oftare *Lägga igen*. — *Igenläggande*, n. 4. o. *Igenläggning*, f. 2.

IGENLÄKA, v. a. 2. *Läka något* (sår, o. s. v.), så att det åter blir helt. — V. n. *Åter blifva hel*. *Såret i-kte ganska hastigt*. — *Läka igen* säges äfven, både för v. a. och v. n. — *Igenläkande*, n. 4. o. *Igenläkning*, f. 2.

IGENLÖSA, v. a. 2. *Åter inlösa*. — Äfv. *Lösa igen*. — *Igenlösande*, n. 4. o. *Igenlösning*, f. 2.

IGENOM, se *Genom*.

IGENSKAFFA, v. a. 1. Se *Tillrättaskaffa*. — Äfv. *Skaffa igen*. — *Igenskaffande*, n. 4. o. *Igenskaffning*, f. 2.

IGENSNÖAD, a. 2. (Egentl. part. pret. af obrukl. verbet *Igensnöa*.) Stängd, spärrad genom fallen snö. *Vägen är i.*

IGENSOPA, v. a. 1. Genom sopning fylla, utplåna, förborga. *I. en golfspringa. I. spåren af något*. — Vanligare *Sopa igen*. — *Igensopande*, n. 4. o. *Igensopning*, f. 2.

IGENVÄLTA, v. n. 1. Säges om kärr, myror, dammar, m. m., som småningom blifva igenväxta, så att till sluts gräsvall bildar sig på ytan.

IGENVÄXA, v. n. 2. o. 3. (böjes som *Växa*) 1) Genom växande fyllas, utplånas, försvinna. *De på trädstammen inskurna namnen ha igenväxt*. — 2) Säges om sjö, träsk, dam o. s. v.

som småningom igenfyllas af vattenväxter och gräs.

IGENYRA, v. a. 2. Fylla med yrsnö. *Blåsten har i-rt vägen. Vägen har blifvit i-rd*. — Vanligare *Yra igen*.

IGNATII-BÖNA, f. 1. En tropisk växt, hvars frukt är ganska giftig. *Ignatia amara*.

IGNORANT, iggnoränt, m. 3. Okunnig, meniska.

IGNORERA, iggnorera, v. a. 1. (lat. *Ignorare*) Ej veta, ej känna, vara okunnig om.

IGUANÖDLA, iguanö'dla, f. 1. Ett slags ödla i Sydamerika, med stjerten inberäknad 2 till 3 alnar lång. *Iguana tuberculata*.

IHJEL, ijä'l, adv. Till döds. *Slå i någon. Sticka, skjuta i. Frysa i. Arbeta, skratta, supå i sig, arbeta o. s. v. så*, att man derigenom ådrager sig döden. — Bildar åtskilliga sammansättningar, hvilka ej tarfva någon förklaring, såsom: *I-bitå*, -*krama*, -*osa*, -*skjuta*, -*skrämma*, -*slå*, -*sticka*, -*svälta*.

Anm. Hette ursprungligen *I hæl af Hæl* eller *Hel*, död. Uttalas äfv. i vissa landsorter: ihä'l.

IHOP, ihóp, adv. Betecknar närmande, sammanförande, sammanbringande, fogning, förening eller sammanfästande, t. ex.: *Bringa, föra, drifva i. Flytta i. Foga i. Binda, blanda, samla i. Det går icke i*, passar ej tillhoppa, kan ej hopfogas; (fig.) öfverensstämmer ej det ena med det andra; är icke riktigt; kan ej utföras; lyckas ej; här sig icke. *Bära i*, se *Bära*. *Alla i. ell. alla ihopa, alla tillhoppa*, se *Allihop*. — De med denna partikel sammansatta verber ses under ordet *Hop*. — *Syn*. *Tillhoppa*, *Samman*, *Tillsammans*.

IHOPBINDA, m. fl., se *Hopbinda*, m. fl.

IHOPPA, v. n. 1. *Hoppa ned i något*, t. ex. i vatten, i en båt, o. s. v. — Äfv. *Hoppa i*. — *Ihoppande*, n. 4. o. *Ihoppning*, f. 2.

IHÅG, ihåg, Komma i., se *Hågkomma*.

IHÅGKOMMA, v. a. 3. (böjes som *Komma*) Se *Hågkomma*.

IHÄLIG, i'hä'ligg, a. 2. (af *Häl*) 1) Urhålkad, uthålkad. *En i. tand. I-a ögon*, djupt insjunkna. — 2) Inuti tom. *En i. käpp, pelare*. — 3) *I. ton, röst*, djup och dof, liksom komme den ur ett grafhvalf.

IHÄLIGHET, f. 3. 1) Egenskapen att vara ihälig. — 2) Se *Hälighet*, 5.

IHÄLTIG, adv. *Låta i.*, säges om föremål, hvilka, då man slår, bultar, knackar på dem, gifva från sig ett ljud, som tillkännagifver, att de äro ihäliga.

IHÄLLA, v. n. 3. (böjes som *Hålla*) Träget, oafbrutet fortfara. *Regnet i-ller ännu. I. med något*, träget fortfara dermed. — Vanligare säges *Hålla i*. — *Syn*. Se *Fortfara*. — *Ihållande*, n. 4.

IHÄLLIG, a. 2. Se *Ihärdig*.

IHÄLLIGHET, f. 5. Se *Ihärdighet*.

IHÄLLIGT, adv. Se *Ihärdigt*.

IHÄKTA, v. a. 1. Införa haken i öskan; medelst häkning ifästa. — Äfv. *Häkta i*. — *Ihäktande*, n. 4. o. *Ihäktning*, f. 2.

IHÄLLA, v. a. 2. *Hålla ett flytande ämne i ett kärl. Är vinet i-ldt?* — Äfv. *Hålla i*. — *Ihållande*, v. 4. o. *Ihållning*, f. 2.

IHÄNGSEN, i'hä'ngs'n, a. 2. neutr. — *et*. Se *Ihärdig*, *Efterhängsen*.

IHÄRDIG, i'hä'rdigg, a. 2. 1) Som träget håller i med hvad man börjat. *I. i sitt arbete*. — *Syn*. *Framhärdig*, *Ihällig*, *Ihängsen*. — 2) (om sak) Som träget fortsättes. *I-t arbete. I-t regn*.